

Το Συνέδριο του Κ.Κ.Ε- Προς επαναθεμελίωση της γενεσιουργού θέσης

Του Νώντα Σκυφτούλη

Ευδ.: Τι, δηλαδή, πρέπει να γίνει σοσιαλιστική η Ρωσία για να την υποστηρίξουμε; Αυτό λέω και στο κόμμα που διαφωνώ με αυτή τη θέση που έχει τώρα.

Νώντας: Συντρόφισσα, δεν διαφωνείς με το κόμμα, με τον Λένιν διαφωνείς. Βρε συντρόφισσα, έχεις τόσες δεκαετίες στο κόμμα, δεν γνωρίζεις ότι αυτή η θέση περί ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα του Μεγάλου Πολέμου γέννησε το κόμμα νέου τύπου; Την οποία ξαναέβαλε μετά από 100 χρόνια το κόμμα στο τραπέζι;

Ευδ.: Τίποτα τίποτα, εγώ θα υποστηρίζω τον Πούτιν που δέχεται ιμπεριαλιστική επίθεση. Και να σου πω κάτι, με προβληματίζει και με ανησυχεί που εσύ εδώ και καιρό υποστηρίζεις το κόμμα.

Νώντας: Υποστηρίζω ότι εδώ και καιρό προχώρησε, έχει γίνει καθαρό λενινιστικό και όλοι οι άλλοι ξέμειναν στάσιμοι με τους στρατοπεδισμούς, τους αντιιμπεριαλισμούς και τους εθνικισμούς στο χέρι.

Ευδ.: Για να συμφωνείς εσύ με το κόμμα κάποιο λάθος κάνει το κόμμα.

Νώντας: Άλλο Λένιν άλλο Τσάρος και να ξέρεις ότι ο Λένιν μισούσε τη Ρωσία και ποτέ δεν συμμάχησε μαζί της στον πόλεμο.

Ε, βέβαια, πώς να επαναφέρεις μια θέση ξεχασμένη για 100 χρόνια και να πείσεις τα μέλη και στελέχη που είχαν χτίσει άλλον ανθρωπολογικό πολιτικό τύπο;

Ένας πραγματικός, σχεδόν καθημερινός διάλογος στα Εξάρχεια με ιστορικό στέλεχος της περιοχής του κόμματος.

Έτσι ξεκίνησαν όλα

Ο Λενινισμός έχει κάνει τον ιστορικό του κύκλο στον αισθητό κόσμο και μαζί με τις συνέπειές του και τις εκδοχές του αιωρείται σαν αστρικό νεφέλωμα παρά σαν απειλητικό φάντασμα. Τον πήραν μαζί τους οι παραγωγικές σχέσεις, οι παραγωγικές δυνάμεις, τα Τηλοριστικά και Φορντικά μοντέλα, η διάλυση της συλλογικής συνείδησης, η ίδια η βιομηχανική ζωή, που απέδρασαν οριστικά από το μάταιο τούτο κόσμο της μεταβιομηχανικής κοινωνίας.

Όσο και αν φωνάζει ο Βλαδίμηρος “θέλω οξυγόνο”, βρίσκεται ήδη εκτός ηλιακού συστήματος. Ο Χρηματιστηριακός καπιταλισμός και η σύγχρονη κυριαρχική τεχνολογία που έχουν ήδη τεμαχίσει άτομο και κοινωνία δεν καταλαβαίνουν από αυτά ούτε καν τα αντιλαμβάνονται. Ο καπιταλιστικός ρεαλισμός απαιτεί χαρούμενο και όχι θλιμμένο διαφωτισμό να τον αμφισβητήσει.

Ο Λενινισμός που λέτε, μπορεί να μην υπάρχει, υπάρχει όμως το ΚΚΕ, που παρά το ιστορικό γήρας, έχει τη δύναμη να παραγάγει ακόμη ιδεολογία και μάλιστα δεσμευτική στην πολιτική του παρουσία, κάτι το οποίο είναι πολύ ενδιαφέρον σήμερα, από ό,τι σε όλες αυτές τις δεκαετίες της μεταπολιτευτικής του στασιμότητας. Και αυτό υπήρξε το κίνητρο να γράψουμε το κείμενο μπας και οι άλλες κομμουνιστικές συνιστώσες (αριστεριστές κλπ) εναρμονιστούν, προκειμένου να φανούν χρήσιμες στους δύσκολους καιρούς που έρχονται, αλλά και γιατί αρκετές δεκαετίες κάθονται δεξιά του. Θα τα πούμε πιο κάτω.

Το Κ.Κ.Ε είναι η μοναδική οργανική και βιολογική συνέχεια του Λενινισμού στη χώρα που ζούμε. Αυτό το κατέκτησε λόγω-έργω. Φημολογούνταν στην αρχή της μεταπολίτευσης από κάποιους στο χώρο του Πανεπιστημίου, αν θυμάμαι καλά, ότι το κόμμα είναι ρεφορμιστικό για διάφορους λόγους (χαρακτήρας επανάστασης, βίαιο πέρασμα και άλλα φοιτητικά επιχειρήματα).

Ο Χαρίλαος Φλωράκης δεν ήρθε στην μεταπολίτευση για νέο Αντιπερισπασμό, χορτασμένος κομμουνιστής ήταν ο άνθρωπος. Έχοντας παραμάσχαλα το 9ο συνέδριο, απαιτούσε νομιμοποίηση και ενσωμάτωση. Απόλυτα δικαιολογημένος. Είχε, όμως, για τους ανυποψίαστους, το 9ο συνέδριο την καινοτομία που διατυπώνονταν με σαφήνεια η θέση ότι το Αντιιμπεριαλιστικό Αντιμονοπωλιακό Στάδιο είναι ενιαίο προτσές με το σοσιαλιστικό. Σε μια εποχή που τα εθνικά αντιδικτατορικά λαϊκοδημοκρατικά στάδια, των 12 μιλίων προτάγματα, κυριαρχούσαν στην αριστερά και τα οποία οδηγούσαν σε εγκληματικές συνεργασίες και φαιδρότητες.

Παρόλα αυτά ο Χαρίλαος έδινε έμφαση στο Αντιιμπεριαλιστικό -ας

όφεται η Σοβιετική Ένωση- αλλά και στη δημοκρατική συσπείρωση, “χώνοντας” το κόμμα όλο και πιο πολύ στην εξάρτηση των προοδευτικών δυνάμεων. Ήταν και η συνέντευξη στο Αντί, όπου είχαν λόγο και τα προοδευτικά κομμάτια της αστικής τάξης. Ευτυχώς, βέβαια, γιατί εκεί θα ήμασταν ακόμα. Με αυτά και με αυτά οδηγήθηκε στη συμμαχία με ολόκληρη την αστική τάξη για να καθарίσει τον καπιταλισμό από τη διαφθορά το ‘89. Το 9ο Συνέδριο το παραβίασε τελείως ο Χαρίλαος, πράγμα το οποίο κατάλαβε, αλλά όπως τότε έτσι και τώρα ήθελε την “μεραρχία” να την επιστρέψει αν όχι ολόκληρη αλλά με την κρίσιμη μάζα.

Τέρμα το 9ο συνέδριο. Ριζική αλλαγή προοπτικής. Αναγκαιότητα ύπαρξης του Κ.Κ.Ε, 5 Κόμματα 2 πολιτικές, το ταξικό και ο αντικαπιταλισμός στο προσκήνιο, τέλος και η Βάρκιζα. Η Αλέκα Παπαρήγα, αυτή η κάτοχος του λενινισμού και η πιο μορφωμένη λενινιστικά από όλους τους γραμματείς που πέρασαν από το κόμμα, προανήγγειλε το 15ο συνέδριο στο οποίο αποφασίζεται οριστικά ο σοσιαλιστικός χαρακτήρας της επανάστασης. Ναι μεν υπάρχουν και εδώ τα Μέτωπα, αντιιμπεριαλιστικά αντιμονοπωλιακά και τα τοιαύτα, αλλά είναι για τη συγκρότηση του υποκειμένου της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αν, δηλαδή, τυχόν βρεθεί και κανένας εσέρος οκ γιατί όχι! Ο λενινισμός έσωσε το Κ.Κ.Ε από τον αφανισμό.

Η αλήθεια είναι, και το κόμμα το γνωρίζει και εμείς πολύ καλύτερα, ότι σοσιαλιστική επανάσταση δεν πρόκειται να κάνει ούτε εννοεί τις θέσεις του Απρίλη που έχει υιοθετήσει και τις επαναλαμβάνει καταναλωτικά για κάθε ζήτημα. Είναι συνειδητά εκτός δημόσιου χώρου αυτά τα αφηγήματα και εκφέρονται για αυτοαναφορικούς λόγους, οι οποίοι συντήρησαν το κόμμα 30 χρόνια τώρα. Η επιμονή, ωστόσο, σε αυτό το αφήγημα δημιούργησε μια έκπληξη και μια χαρούμενη αντικαπιταλιστική θέση, ανανεώνοντας την ιδεολογική και πολιτική ισχύ του κόμματος με την προϋπόθεση να γίνει αντιληπτή στο δημόσιο πολιτικό χώρο, στην “αγορά” που λέμε.

Αφορά τη στάση του κόμματος στο γεωπολιτικό πολεμικό ανταγωνισμό. Αρνείται τον στρατοπεδισμό, την ένταξη σε ένα

συγκεκριμένο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο και προβάλλει τον αντικαπιταλισμό που θα αποδιοργανώσει τα στρατόπεδα και τους πολέμους. Θεωρεί τον πόλεμο μεταξύ του ΝΑΤΟ και του υπό διαμόρφωση Ρωσοκινέζικου στρατοπέδου ιμπεριαλιστικό και συνεπώς το προλεταριάτο έχει καθήκον να στρέψει τον αγώνα του στους αντίστοιχους καπιταλισμούς. Ο χαρακτήρας του πολέμου ως ιμπεριαλιστικού είναι η γενεσιουργός θέση των Κομμουνιστικών Κομμάτων. Θεμελιώθηκε από την στιγμή της άρνησης του Λίμπκνεχτ να ψηφίσει τις πολεμικές πιστώσεις της Γερμανίας στον Μεγάλο Πόλεμο. Αυτή η θέση των τριών Λ έμελλε να αναστατώσει τον κόσμο όλο, με τις επαναστάσεις που ακολούθησαν. Και στη Μέση Ανατολή και στην Ρωσοουκρανική σύγκρουση με αυτή τη θέση το Κόμμα ήρθε σε ρήξη με τα κατά τόπους εθνικά Κομμουνιστικά κόμματα κατά αντιστοιχία με τη σοσιαλδημοκρατία του Μεγάλου Πολέμου.

Αυτή τη θέση έχει να την προβάλλει το κόμμα ακριβώς 106 χρόνια και η δυσκολία αφομοίωσης από τα μέλη και στελέχη του είναι τεράστια. Αλλά δεν το έγραψα γι' αυτό, αλλά για το αριστεριστικό αντιιμπεριαλιστικό-εθνικιστικό-φονταμεταλιστικό κίνημα που πώς τα καταφέρνει και βρίσκεται μονίμως δεξιά του Κ.Κ.Ε. Ας υιοθετήσουν τουλάχιστον, όσο είναι καιρός, αυτή έστω τη μαρξιστική λενινιστική γραμμή, την αντιπολεμική και όχι τη στρατοπεδική. Οι αναδυόμενες κομμουνιστικές συσπειρώσεις πρέπει να γνωρίζουν ότι την λέξη κομμουνισμός στη νέα εποχή την εισήγαγε ο Λένιν και το αντίστοιχο αφήγημα οφείλει να είναι συνεπές με αυτό το γεγονός. Κομμουνισμός και αντιιμπεριαλισμός-εθνικισμός είναι όχι μόνο ξένα αλλά και εχθρικά μεταξύ τους. Θα μου πείτε φιλελευθερισμό έχουμε ό,τι θέλουμε κατασκευάζουμε. Καμιά αντίρρηση σε αυτό παιδιά, αλλά δυστυχώς για σας υπάρχει Λενινιστικό κόμμα που πρέπει να αναμετρηθείτε. Εμείς οι άλλοι οκ απαλλαχτήκαμε από αυτή τη βάση οριστικά.

Υ.Σ Το σημαντικότερο. Η θέση ενάντια στον στρατοπεδισμό του Μεγάλου Πολέμου πρωτοήρθε το 1915 στην σοσιαλιστική ομάδα της Κέρκυρας του σ. Σπύρου (Άγις Στίνας) για να μην ξεχνιόμαστε.

Βγήκαν τα ξίφη – Του Raúl Zibechi

Του Raúl Zibechi

Πηγή : jornada.com.mx

Μετάφραση : Μαριλένα Ευσταθιάδη

Η επίθεση των ισχυρών σε βάρος λαών εντείνεται σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Οι ΗΠΑ και οι περιφερειακοί τους σύμμαχοι βρίσκονται πίσω από τις πολυάριθμες επιθέσεις που εξαπολύονται τον τελευταίο καιρό, οι οποίες απειλούν να επεκταθούν όσο δεν υπάρχουν μηχανισμοί ικανοί να τις σταματήσουν. Η ατιμωρησία είναι κανόνας αυτήν την περίοδο, κατά την οποία οι μεγάλες δυνάμεις σχεδιάζουν ένα νέο παγκόσμιο χάρτη προσαρμοσμένο στα συμφέροντά τους.

Από τη στιγμή που η γενοκτονία στη Γάζα έμεινε εντελώς ατιμώρητη, άνοιξαν οι πύλες της καταστολής και της βίας εναντίον των λαών. Οι κυρίαρχες τάξεις του κόσμου πιστεύουν ότι μπορούν να αναστρέψουν την παρακμή των εθνών-Κρατών τους μέσω της στρατιωτικής δύναμης. Η μακρά και τρομερή ιστορία της αποικιοκρατίας τούς δείχνει το δρόμο.

Στις λιγοστές εβδομάδες του νέου έτους εξαπολύονται άγριες επιθέσεις εναντίον των λαών της Βενεζουέλας, του Ιράν και των Κούρδων, σε μια κλιμάκωση συνάμα ραγδαία και σαρωτική. Ακόμη και εντός των ΗΠΑ, ο πρόεδρος Τραμπ φαίνεται διατεθειμένος να στείλει χίλιους πεντακόσιους στρατιωτικούς για να καταπνίξει την εξέγερση του πληθυσμού της Μινεάπολις ενάντια στις απελάσεις της υπηρεσίας μετανάστευσης (ICE) που δολοφόνησε μια γυναίκα πριν από κάποιες μέρες.

Απέναντι στη Βενεζουέλα, εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τη στρατηγική της ασφυξίας που, αν και αποσκοπεί στην κατάρρευση του καθεστώτος, πλήττει κυρίως τον πληθυσμό, τον οποίο καταδικάζει σε πείνα με την ελπίδα ότι θα εξεγερθεί εναντίον της κυβέρνησης. Πρόκειται για μια στρατηγική που ήδη εφαρμόζεται απέναντι σε άλλες χώρες, με τον κουβανικό λαό να βρίσκεται στο στόχαστρο του Πενταγώνου, το οποίο αποτελεί τον εγκέφαλο αυτών των σχεδίων εγκλωβισμού ολόκληρων πληθυσμών.

Η περίπτωση του Ιράν είναι μια τραγωδία που εκθέτει τις τάσεις της αριστεράς εξαιτίας της ανεξήγητης σιωπής τους. Η καταστολή του Κράτους φαίνεται να έχει στοιχίσει τη ζωή σε περισσότερους από 10 χιλιάδες ανθρώπους. Σε αυτό οδήγησε μια αποτρόπαιη καταστολή, την οποία δεν μπορεί να δικαιολογήσει το γεγονός ότι οι ΗΠΑ, το Ισραήλ και το Ηνωμένο Βασίλειο πυροδοτούν τη λαϊκή κινητοποίηση που, ακόμη κι αν το αρνούνται, έχει τις ρίζες της στην επιδείνωση των συνθηκών διαβίωσης και την επίμονη καταστολή.

Ο κουρδικός λαός δέχεται σφοδρές επιθέσεις από το τζιχαντιστικό καθεστώς που κυβερνά τη Συρία, με την συνεργασία της Τουρκίας. Στις αρχές του Γενάρη, επιτέθηκαν σε κουρδικές γειτονιές στο Χαλέπι, αναγκάζοντάς τες να υποχωρήσουν, και τώρα επιχειρούν εναντίον της αυτονομίας της Ροζάβα ελπίζοντας να εξαλείψουν τη διαδικασία αυτοκυβέρνησης που καλλιεργείται από τον κουρδικό πληθυσμό εδώ και 14 χρόνια.

Κατά τα φαινόμενα, υπήρξε μια συμφωνία μεταξύ Τουρκίας και Ισραήλ, με την έγκριση της Ουάσιγκτον και της Ευρωπαϊκής Ένωσης: η Άγκυρα συμφωνεί στον έλεγχο της νότιας Συρίας από το Τελ Αβίβ με αντάλλαγμα να έχει το ελεύθερο απέναντι στη Ροζάβα, που είναι ο στρατηγικός της στόχος. Οι δυνάμεις απορρίπτουν την όποια συμφωνία, βάζουν τέλος σε μια «ειρηνευτική διαδικασία» που ούτε πρόλαβε να ανοίξει τα φτερά της και κηρύσσουν τη λήξημιας πλασματικής τουρκικής κρίσης με την υποστήριξη του δυτικού μπλοκ.

Η περίπτωση των Κούρδων απεικονίζει πώς οι δυνάμεις και τα

έθνη-Κράτη βλέπουν τους λαούς σαν έναν εύπλαστο πηλόστον οποίο μπορεί να δώσει μορφή η καπιταλιστική γεωπολιτική. Στην πραγματικότητα, για τους καταπιεσμένους λαούς ποτέ δεν υπήρξε δημοκρατία ούτε καλές κυβερνήσεις, αλλά μια αυστηρή επιτήρηση και έλεγχος που τώρα καταλήγουν σε χτυπήματα σαν αυτά που έριχνε το ιππικό με τα ξίφη του στους λαούς που δεν υποτάσσονταν. Πιστεύω πως αυτή η υπόθεση μας οδηγεί αναγκαστικά σε μια πιο διευρυμένη θεώρηση της κατάστασης.

Οι μεγάλοι στοχαστές του πολέμου, αν και έδρασαν σε διαφορετικές εποχές και γεωγραφίες και απέναντι σε διάφορους εχθρούς, συγκλίνουν σε ορισμένα κεντρικά σημεία που δεν έχουν καμία σχέση με τα όπλα και τις πολεμικές τεχνολογίες. Για τον Σουν Τσου, ο πρώτος βασικός παράγοντας που πρέπει να ληφθεί υπόψη είναι «η ηθική επιρροή», με την οποία εννοεί ότι «ο λαός πρέπει να βρίσκεται σε αρμονία με τους ηγέτες του». Παρά το γεγονός ότι ήταν Πρώσος στρατιωτικός, ο Καρλ φον Κλάουζεβιτς υποστήριξε ότι δεν υπάρχει στον κόσμο καμία δύναμη πιο σπουδαία από το πνεύμα του λαού που έχει πάρει τα όπλα και ότι, δίπλα σε αυτό, δεν υπάρχουν ανώτερα τεχνικά ή στρατιωτικά μέσα. Έφτασε μάλιστα σε σημείο να πει ότι ο λαός είναι «ο θεός του πολέμου».

Ο Μάο είναι πιο συγκεκριμένος και υποστηρίζει στα γραπτά του σχετικά με την εισβολή της Ιαπωνίας στην Κίνα πως «η κινητοποίηση ολόκληρου του λαού θα σχηματίσει μια απέραντη θάλασσα που θα πνίξει τον εχθρό, θα δημιουργήσει τις συνθήκες που θα αντισταθμίσουν την κατωτερότητά μας, και άλλα στοιχεία, και θα παρέχει τις προϋποθέσεις για να ξεπεραστούν όλες οι δυσκολίες στον πόλεμο».

Σε όλες τις περιπτώσεις, ο λαός είναι το επίκεντρο, όχι ένα απλό εργαλείο ή μέσο για την επίτευξη στόχων. Ένας συγκεντρωτισμός που επισκιάστηκε αργότερα από την αριστερά, τόσο την εκλογική όσο και την επαναστατική, σε μια ηθική παρακμή που μετατρέπει τους λαούς σε θεατές ή εκτελεστές αποφάσεων που παίρνουν άλλοι. Αφού διαπιστώσουμε αυτήν την θεμελιώδη αρχή, μπορούμε να εξετάσουμε και άλλες πτυχές του

πολέμου. Οι μεγάλοι στρατηγοί συμφωνούν στο ότι η άμυνα είναι ανώτερη της επίθεσης, ένα ζήτημα επίκαιρο ενόψει των πολέμων από τα πάνω.

Ωστόσο, η άμυνα δεν μπορεί να είναι παθητική αλλά «αντίσταση κι εξέγερση», όπως διδάσκουν οι Ζαπατίστας, καθώς αυτές είναι οι προϋποθέσεις για να αλλάξει ο κόσμος όταν όλοι οι άνεμοι φυσούν εναντίον των λαών.

ΣΠΑΣΤΕ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ- ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕ ΤΗ ΡΟΖΑΒΑ- ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΤΕ ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ

Ανακοίνωση του Καραβανιού του λαού

Η Επανάσταση της Ροζάβα βρίσκεται υπό υπαρξιακή απειλή. Ο πρόεδρος του νέου συριακού τζιχαντιστικού καθεστώτος, ο Τζολάνι, απαιτεί από τους Κούρδους και τους λαούς της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας να παραδώσουν όλα όσα έχουν χτιστεί.

Αυτό αποτελεί μια προσπάθεια να νομιμοποιηθούν οι σφαγές κατά θρησκευτικών και εθνοτικών μειονοτήτων και η συστηματική βία κατά των γυναικών. Όλα τα επιτεύγματα της επανάστασης, όλα τα επιτεύγματα του γυναικείου κινήματος, όλα τα επιτεύγματα χιλιάδων μαρτύρων και ο αγώνας της δημοκρατικής κοινωνίας που μας έφεραν έως εδώ, πρέπει να προστατευτούν. Η Επανάσταση της Ροζάβα είναι επανάσταση όλων μας· η επανάσταση του Δημοκρατικού Συνομοσπονδισμού είναι η επανάσταση του αιώνα μας. Για όλους όσοι παγκοσμίως αντιμετωπίζουν τη βία του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, αυτό το κίνημα αποτελεί φάρο ελπίδας. Σήμερα, όλοι όσοι ισχυρίζονται ότι αγωνίζονται για την ελευθερία καλούνται να εκπληρώσουν την ευθύνη τους απέναντι στην ανθρωπότητα. Όπως στο παρελθόν η λαϊκή αντίσταση

του «NO PASARAN!» ενώθηκε, έτσι και τώρα πρέπει ξανά να συγκεντρώσουμε τη δύναμη του λαού για να πούμε «Όχι!» στις επιθέσεις ενάντια στα δημοκρατικά κεκτημένα των λαών της Μέσης Ανατολής.

Εμείς, άνθρωποι από όλες τις οργανώσεις, όλες τις ηλικίες και όλες τις χώρες, καλούμε όλους – γυναίκες, νέους, διεθνιστές, δημοσιογράφους, εκπαιδευτικούς, υγειονομικούς, επαναστάτες, διεθνείς και ανθρωπιστικούς συλλόγους, κάθε άνθρωπο που επιθυμεί να δημιουργήσει μια ελεύθερη ζωή σε όλες τις περιοχές του κόσμου – να έρθουν μαζί μας σε μια αποστολή/καραβάνι προς τα σύνορα της Ροζάβα. Αυτά τα σύνορα, που επιβλήθηκαν από αυταρχικά καθεστώτα, καταρρέουν από όλες τις πλευρές καθώς ο κουρδικός λαός συρρέει για να σταθεί αλληλέγγυος με όλους τους λαούς της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας. Τώρα πρέπει να ενωθούμε μαζί τους και να κατευθυνθούμε προς τα σύνορα της Κομπάνι, ένα ιστορικό σύμβολο αντίστασης ενάντια στο ISIS, που απελευθερώθηκε από θαρραλέες γυναίκες και άνδρες το 2014 και που σήμερα περικυκλώνεται και απειλείται ξανά με κατάληψη από φασιστικές ισλαμιστικές συμμορίες.

Καλούμε όλους να συμμετάσχουν στα караβάνια μας προς το Κουρδιστάν. Ο καθένας και η καθεμία πρέπει να αναλάβει πρωτοβουλία στη δική του/της περιοχή για να συγκεντρώσει ανθρώπους που θα συμμετάσχουν ή θα στηρίξουν αυτή την προσπάθεια. Χρειαζόμαστε στήριξη από κάθε κοινότητα, σε κάθε κωμόπολη και κάθε πόλη της Ευρώπης. Αυτό σημαίνει οργάνωση της εφοδιαστικής, τροφίμων, ιατρικής υποστήριξης, αυτοκινήτων και φορτηγών. Επίσης, σημαίνει επαφή με τις τοπικές κοινότητες για τη διάδοση της πληροφορίας σχετικά με την κατάσταση και για την ανάληψη δράσης. Διασφαλίστε κάλυψη από τα μέσα ενημέρωσης, οργανώστε διαδηλώσεις και συνεντεύξεις Τύπου στα μέρη από τα οποία περνάμε και στα σημεία συνάντησης των караβανιών. Πρέπει να κάνουμε τη βούλησή μας γνωστή σε όλους. Αυτή η πρωτοβουλία ανήκει σε όλους τους λαούς – πρέπει να χρησιμοποιήσουμε όλη τη δημιουργική και δημοκρατική μας δύναμη.

Είμαστε πολλές διαφορετικές ομάδες, άτομα και περιοχές που

συμμετέχουμε σε αυτή την προσπάθεια, γι' αυτό ο σωστός σχεδιασμός και ο συντονισμός είναι απαραίτητα. Παρακαλούμε επικοινωνήστε μαζί μας μέσω Signal στο @caravan kobane.15 ή μέσω email στο KobaneCaravan@proton.me, αν επιθυμείτε να συμμετάσχετε, να στηρίξετε ή να βοηθήσετε με άλλες εργασίες ώστε αυτό το караβάνι να είναι επιτυχημένο..

Σήμερα στις 9:00 π.μ., το Караβάνι θα πραγματοποιήσει συγκέντρωση στο πάρκο Luka Čelonić και θα εκδώσει ανακοίνωση Τύπου. Οι δημοσιογράφοι θα έχουν τη δυνατότητα να πάρουν συνεντεύξεις από τους συμμετέχοντες στο Караβάνι.

Την δευτέρα 26 Ιανουαρίου το караβάνι θα έρθει στην Θεσσαλονίκη πριν πάει στην Άγκυρα με τελικό προορισμό το Κομπανι.

The Caravan

Βίντεο από το Караβάνι

<https://peoplescaravan.tem.li/wp-content/uploads/2026/01/bus-east-leipzig-vienna.mp4>

<https://peoplescaravan.tem.li/wp-content/uploads/2026/01/Vienna.mp4>

<https://peoplescaravan.tem.li/wp-content/uploads/2026/01/Ljubljana.mp4>

**Το δίκιο το έχουν οι λαοί και
όχι οι δυνάστες τους –
Χειρονομία- Αντιεξουσιαστική**

Κίνηση

Τις τελευταίες εβδομάδες λαμβάνει χώρα στην Ιρανική επικράτεια μια μαζικότερη εξέγερση με πληθώρα νεκρών και τραυματιών, με τους δρόμους της χώρας να είναι πλημμυρισμένοι από διαδηλωτές και η καταστολή σε βάρος τους να κλιμακώνεται μέρα με τη μέρα. Σε συνέχεια των μικρών ή μεγαλύτερων εντάσεων στο εσωτερικό του Ιράν τα τελευταία χρόνια (εξέγερση γυναικών το 2022 και άλλα), από τα μέσα του περασμένου Δεκέμβρη φαίνεται ότι το Ιράν βρίσκεται σε κατάσταση γενικευμένης εξέγερσης. Η υποτίμηση του ριάλ με τον πληθωρισμό και την ακρίβεια που αυτή φέρνει, το δυσβάσταχτο κόστος ζωής που πληρώνει η κοινωνική βάση, η κρατική διαφθορά καθώς και οι σειρήνες του πολέμου που ήχησαν μέσα στην Τεχεράνη το περασμένο καλοκαίρι στη σύγκρουση Ιράν-Ισραήλ, φαίνεται πως πυροδότησαν τη σημερινή κατάσταση.

Μέσα από τον γεωγραφικό χώρο της δύσης δεν είναι καθόλου εύκολο να ενημερωθεί κανείς για τα γεγονότα που εκτυλίσσονται στην Μέση Ανατολή στο τώρα, πόσο μάλλον να ακούσει τις φωνές των ίδιων των ανθρώπων που έχουν βάλει τα σώματα τους μπροστά σε έναν αγώνα ενάντια στο καθεστώς που τους στερεί την ελευθερία επί δεκαετίες. Συνάμα, τα περισσότερα ΜΜΕ μιλούν με όρους κυριαρχίας, δηλαδή από την πρώτη κιόλας στιγμή ο διάλογος που έχει ανοίξει αφορά τα κάθε λογής συστήματα εξουσίας –εσωτερικά ή εξωτερικά- που σαν αρπακτικά από τη μία και σωτήρες από την άλλη επιδιώκουν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση προς όφελος τους. Τα μεγάλα αφεντικά του πλανήτη παζαρεύουν για την τύχη ενός λαού την ώρα που οι δρόμοι των πόλεων παίρνουν φωτιά. Η αλήθεια είναι, πως μια τέτοια ρητορική δεν είναι πρωτόγνωρη για το Ιράν μιας και ήδη από τις αρχές του 20ου αιώνα και μέχρι τα μέσα του, αποτελούσε έδαφος προς εκμετάλλευση για την Βρετανική αυτοκρατορία, η οποία άκμασε εκείνη την περίοδο τροφοδοτούμενη σχεδόν εξ ολοκλήρου από ιρανικό πετρέλαιο. Δηλαδή στην Ιρανική γεωγραφία και τους ανθρώπους της, από τότε επιβλήθηκε ο ωμός καπιταλισμός της αρπαγής, της αсуδοσίας, και της καταστροφής προς όφελος των

λίγων.

Τα επόμενα χρόνια το Ιράν γνώρισε έναν εθνάρχη (Μοσαντέκ) που εναντιώθηκε στις ξένες δυνάμεις με την εθνικοποίηση των ορυκτών πόρων, την ανατροπή του μέσω πραξικοπήματος οργανωμένο από τη CIA, μια φιλοδυτική και φιλελεύθερη δυναστεία που τον διαδέχτηκε (Παχλαβί) και τελικά, μια τεράστια κοινωνική εξέγερση που ζητούσε και εν τέλει κατόρθωσε της πτώση της το 1979. Η εξέγερση αυτή, αν και ξεκίνησε από τα μεσαία στρώματα γρήγορα εξαπλώθηκε στην εργατική τάξη και ευρύτερα στον Ιρανικό λαό. Στο διάστημα που μεσολάβησε της πτώσης του σάχη και πριν την εγκατάσταση του Χαμείνι στην εξουσία οι βιομηχανικοί εργάτες ανέλαβαν τα εργοστάσια και οργανώθηκαν σε εργατικά συμβούλια. Με την ίδρυση της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν και την θέσπιση θρησκευτικού νόμου, διαλύονται μια σειρά από ενέργειες των ανθρώπων που είχαν λάβει μέρος στην εξέγερση και προσπαθούσαν να οργανώσουν τη ζωή τους χωρίς δυνάστες. Σήμερα, μετράμε 46 χρόνια από την εγκαθίδρυση ενός

θεοκρατικού καθεστώτος που στερεί βασικές ελευθερίες στους ανθρώπους του. Με βάση όλα τα παραπάνω, τα αίτια της σημερινής εξέγερσης εκτός από οικονομικά είναι πολιτικά και πολιτισμικά.

Φαίνεται πως όταν κανείς προσπαθεί να δει την ιστορία του Ιράν τον τελευταίο αιώνα, παρατηρεί εκτεταμένες περιόδους καταδυνάστευσης που ακολουθούνται από φωτεινές περιόδους εξέγερσης. Έτσι, η ιστορία γράφεται από τους απλούς ανθρώπους που κινητοποιούνται και τις κοινωνίες που εξηγείρονται, και όχι από τους δυνάστες και τις ορέξεις τους.

Παρακολουθώντας κανείς τις αναλύσεις των δυτικών σχολιαστών για τα τελευταία γεγονότα, παρατηρεί την ύπαρξη δύο στρατοπέδων. Από τη μία αυτοί που θεωρούν τον δυτικό φιλελευθερισμό ως το ιδανικότερο σύστημα για οποιαδήποτε κοινωνία και υποστηρίζουν την επέμβαση της δύσης με σκοπό την ανατροπή του καθεστώτος στο Ιράν και από την άλλη αυτοί που με όχημα τον αντιιμπεριαλισμό υποστηρίζουν ότι ο ρόλος του καθεστώτος ενάντια στον άξονα ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ πρέπει πάση θυσία να διατηρηθεί και άρα να μείνουν στην εξουσία οι μουλάδες. Οι δεύτεροι μάλιστα φτάνουν στο σημείο να θεωρούν τις κινητοποιήσεις προϊόν συνωμοτικής δράσης μυστικών υπηρεσιών της Δύσης. Στην πραγματικότητα το ένα στρατόπεδο τροφοδοτεί το άλλο και κανείς δεν βλέπει πέρα από τη μύτη του.

Η δυτικόφιλη μεριά δικαιολογεί σύγχρονες αποικιοκρατικού τύπου παρεμβάσεις από μεριάς ΗΠΑ με ωμή παρέμβαση στα εσωτερικά μιας άλλης χώρας με σκοπό την ανατροπή του καθεστώτος. Όσοι υποστηρίζουν αυτή τη θέση βλέπουν στο πρόσωπο λαών με διαφορετική θρησκεία, κουλτούρα και θέαση για τον κόσμο, κατώτερους που χρήζουν κηδεμόνευσης από εμάς τους πολιτισμένους, παραβλέποντας ότι σε καμία χώρα, όσο κακό και να ήταν το καθεστώς που ανέτρεψαν οι ΗΠΑ τα πράγματα δεν πήγαν καλά. Αντιθέτως εντάθηκαν εσωτερικές διαμάχες, άνθισαν εμφύλιοι πόλεμοι και αρπάχτηκαν πολύτιμοι φυσικοί πόροι. Επομένως όσοι κόπτονται για το καλό του Ιράν και προσβλέπουν σε παρέμβαση Τραμπ είναι ή υποκριτές ή ηλίθιοι.

Στο άλλο στρατόπεδο τα πράγματα είναι πιο σύνθετα καθώς όσοι και όσες βλέπουν στο καθεστώς Χομεϊνί το πρόσωπο της Αντίστασης στον λεγόμενο Άξονα του κακού και υπονομεύουν τις κινητοποιήσεις στο εσωτερικό της χώρας είναι άνθρωποι που ανήκουν στο χώρο της ευρύτερης Αριστεράς και θεωρητικά είναι υπέρ των καταπιεσμένων και αδύναμων αυτού του κόσμου. Κολημένοι σε μια αντιιμπεριαλιστική και δήθεν γεωπολιτική ανάλυση, λένε πάνω κάτω : δεν μας νοιάζει αν οι Ιρανοί και Ιρανές υποφέρουν και θέλουν να πέσει το καθεστώς, εμείς είμαστε υπέρ του γιατί είναι ενάντια στο ΝΑΤΟ. Άνθρωποι που τάσσονται με το δίκιο των λαών και των επαναστάσεων γίνονται φανατικοί υποστηρικτές ενός θεοκρατικού και αυταρχικού κράτους. Αυτό που εμείς υποστηρίζουμε στην τελική είναι ότι το Ιρανικό κράτος δεν έχει ανάγκη την δική μας υποστήριξη για να αμυνθεί της Δύσης. Διαθέτει στρατό, ρουκέτες και πυρηνικές κεφαλές. Οι ιρανοί και ιρανές που εξηγείρονται για μια καλύτερη ζωή με τα όπλα του καθεστώτος στραμμένα πάνω τους, αυτοί χρειάζονται την υποστήριξή μας.

Σε αυτό που συγκλίνουν δυστυχώς για εμάς τα δύο στρατόπεδα είναι η ενίσχυση του Κράτους ως θεσμού κυριαρχίας. Οι φιλελεύθεροι με την επέκταση του δίκιού του ισχυρού, δίνουν την δυνατότητα στα δυτικά κράτη να παρεμβαίνουν ωμά σε άλλα για να προωθήσουν δικά τους συμφέροντα και οι δε ‘‘αντιιμπεριαλιστές’’ δέχονται την συντριβή της εξέγερσης από το ιρανικό κράτος για να διατηρήσει τον ρόλο του ως περιφερειακή δύναμη αντίστασης στον άξονα Αμερική- Ισραήλ. Αυτή η επέκταση της ισχύος του Κράτους και η δυνατότητα του σε καταστάσεις που θεωρεί έκτακτες να ενεργεί με ωμή βία χωρίς κανόνες και δεσμεύσεις μας φέρνει βήμα βήμα πιο κοντά στον πόλεμο. Άλλωστε και στην δική μας πραγματικότητα η δήλωση Μητσοτάκη ότι δεν είναι η ώρα να εξεταστεί η νομιμότητα της επέμβασης Τραμπ στην Βενεζουέλα και της σύλληψης Μαδούρο φανερώνει ακριβώς αυτό. Σε ένα πλαίσιο Ευρωπαϊκών επανεξοπλισμών, υποχρεωτικότητα θητείας και ενίσχυσης στρατών είναι φανερό ότι το κράτος δεν χρειάζεται να μας πείσει πως όλα αυτά είναι για το καλό μας. Αρκεί να αποφασίσει, να διατάξει και να το επιβάλλει.

Σε αυτό το σημείο κλείνοντας οφείλουμε να πούμε που στεκόμαστε εμείς σε όλα αυτά και τι προτείνουμε να γίνει. Η αντίσταση στην δική μας γεωγραφία και η οικοδόμηση ενός διεθνιστικού κινήματος αλληλεγγύης στους λαούς και όχι στις Μεγάλες Δυνάμεις, περιφερειακές ή μη. Η εναντίωση στην στρατόκαυλη και φιλοπόλεμη ρητορεία και ο πόλεμος σε όσους θέλουν να μας δουν σε φέρετρα τυλιγμένα με σημαίες είναι καλές λύσεις για ένα αντιπολεμικό και φιλειρηνικό κίνημα. Ωστόσο, επειδή δεν βρισκόμαστε ανάμεσα σε ρουκέτες που πέφτουν και συντρίμια, οι όποιες παραινέσεις σε λαούς που βιώνουν αυτά μοιάζουν αχρείαστες. Γι’ αυτό και πολύ καλύτερα από όσα θα μπορούσαμε να προτείνουμε να γίνουν στην Μ. Ανατολή, τα πραγματοποιούν εδώ και χρόνια οι επαναστατημένοι Κούρδοι και Κούρδισες στην Β. και Α. Συρία και συγκεκριμένα στην περιοχή της Ροζάβας. Βρισκόμενοι κυριολεκτικά ανάμεσα σε συμπληγάδες δηλαδή το συριακό κράτος και μεγάλες δυνάμεις που το στηρίζουν και στήριζαν από τη μία (Ρωσία, ΗΠΑ) και το καθεστώς Ερντογάν από

την άλλη, έχουν καταφέρει μια επανάσταση στον δυοίωνο 21ο αιώνα και μάλιστα σε μια περιοχή τέτοιας έντασης και συμφερόντων.

Συνοπτικά, έχοντας εγκαταλείψει τον εθνικοαπλευθερωτικό αγώνα και την δημιουργία δικού τους κράτους, έχουν κινηθεί έξω από τα όρια του, χρησιμοποιώντας τα εδάφη που έχουν απελευθερώσει για την οικοδόμηση μιας διαφορετικής πραγματικότητας που χωράει πολλούς κόσμους. Συνύπαρξη διαφορετικών εθνοτήτων και θρησκειμάτων, αγώνες και θεσμίσεις ενάντια στην πατριαρχία δημιουργώντας ένα διαφορετικό πλαίσιο από αυτό που ζουν γυναίκες λίγα μίλια έξω από την Ροζάβα και συνύπαρξη με την φύση και τους φυσικούς πόρους (πετραιλαιοπηγές) με διαφορετικό τρόπο από τις λεηλασίες που αφήνει πίσω του ο νεοφιλελευθερισμός. Αυτό το υπαρκτό αντιπαράδειγμα οργάνωσης της ζωής μακριά από κράτη, ιμπεριαλιστικά ή μη, και ειρηνικής συνύπαρξης των λαών, αντί να διασπείρεται σε όλη την περιοχή με την ελπίδα να λύσει τα μακράιωνα προβλήματά της βρίσκεται στην πιο κρίσιμη φάση της ύπαρξης του. Το τελευταίο διάστημα, το νέο καθεστώς Τζολάνι στην Συρία με την υποστήριξη Τραμπ, έχοντας στρατολογήσει συμμορίες τζιχαντιστών μαζί με το τουρκικό κράτος κινούνται ενάντια των απελευθερωμένων εδαφών της Ροζάβας απειλώντας την ύπαρξη της. Οι Κούρδοι και Κούρδισες αντάρτισσες έχουν υπερασπιστεί το έδαφος και τις ιδέες τους με γενναιότητα στο παρελθόν και έτσι θα κάνουν και τώρα. Άλλωστε με την δεκάχρονη και πλέον δράση τους έχουν δείξει σε όλους ότι ο κόσμος χωρίς κράτος και καπιταλισμό με ειρήνη και συνεργασία μεταξύ λαών είναι εφικτός. Μακριά από την λογική των στρατοπέδων του λιγότερου κακού δυνάστη, οι λαοί νικούν παίρνοντας τη ζωή τους στα χέρια τους.

Χειρονομία- Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ιανουάριος 2026

Αλληλεγγύη στην εξεγερμένη και αντιστεκόμενη κοινωνία στο Ιράν – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εδώ και κάποιες εβδομάδες εξελίσσεται μία από τις μεγαλύτερες κοινωνικές εξεγέρσεις των τελευταίων χρόνων ενάντια στο θεοκρατικό και πατριαρχικό καθεστώς στο Ιράν. Από την αρχή της μέχρι σήμερα, μετράμε χιλιάδες νεκρούς/ες κι ακόμα περισσότερους αγνοούμενους/ες, τραυματίες, βασανισμένους/ες και φυλακισμένους/ες. Ενώ περίπου από τις 09/01, το καθεστώς του Χαμενεί έχει κόψει την πρόσβαση στο διαδίκτυο και στις τηλεφωνικές επικοινωνίες, σε μία προσπάθεια ακόμα πιο ευρείας καταστολής των διαδηλωτ(ρι)ών. Έτσι, η μόνη πηγή πληροφόρησης προέρχεται είτε από προσωπικές μαρτυρίες μαζικών δολοφονιών διαδηλωτ(ρι)ών στους δρόμους, είτε από το ίδιο το καθεστώς με τις επίσημες ενημερώσεις του. Δεν είναι τυχαίο πως τα περισσότερα -αν όχι όλα- τα συλλογικά όργανα όπως σωματεία εργαζομένων, κόμματα, οργανώσεις και συλλογικότητες έχουν απαγορευτεί από το κράτος. Πρόκειται για ένα χαρακτηριστικό δείγμα της καταστολής που κυριαρχεί.

Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν ως μία μορφή διαμαρτυρίας ενάντια στο ανυπόφορο και αυξανόμενο κόστος ζωής και εξελίχθηκαν γρήγορα σε μία ολοένα και πιο έντονη και μαζικοποιημένη κοινωνική κατακραυγή τόσο στην Τεχεράνη όσο και σε αρκετές άλλες πόλεις της επικράτειας. Ο κόσμος εξεγείρεται για θεμελιώδη δικαιώματα, ανθρώπινη αξιοπρέπεια, για μια ανάσα ελευθερίας και κυρίως για δικαιοσύνη. Αγωνίζονται ενάντια στην καθημερινή εξαθλίωση και καταπίεση από το κράτος του Ιράν. Στο ζήτημα του αυξημένου κόστους ζωής, πέρα από την συνεχή

πολεμική ετοιμότητα και προετοιμασία και τον ίδιο τον πόλεμο μεταξύ Ιράν και Ισραήλ, σημαντικό ρόλο έχουν παίξει και οι οικονομικές κυρώσεις από πλευράς της Ε.Ε. και των ΗΠΑ οι οποίες στραγγαλίζουν ακόμα παραπάνω την οικονομία και την ζωή εντός του Ιράν.

Επομένως, καταλαβαίνουμε πως είναι κάτι παραπάνω από ειρωνικό οι τελευταίοι (Ε.Ε. – Η.Π.Α. και Ισραήλ) να αγωνιούν για την τύχη ενός λαού που οι ίδιοι έχουν φροντίσει να συνθλίψουν οικονομικά. Είναι απολύτως ειρωνικό, να θυμούνται και να επικαλούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα και κάποια δημοκρατία, όταν στην Παλαιστίνη συντελείται μία γενοκτονία που δεν έχει σταματήσει παρά την “κατάπαυση πυρός”. Όταν το Ισραήλ φυλακίζει και βασανίζει με ποικίλους τρόπους τους/τις Παλαιστίνιους/ες μόνο και μόνο επειδή υπάρχουν.

Είναι προφανές πως όλες αυτές οι κρατικές δυνάμεις προσπαθούν να εκμεταλλευτούν με ποικίλους τρόπους την όποια κοινωνική δυναμική εντός ενός καθεστώτος όπως του Ιράν. Είτε με την “ευκαιρία” για μία ακόμα ωμή πολεμική επίθεση με βόμβες, είτε μέσω του ρόλου του σωτήρα, όπως έχει γίνει σε άλλες περιπτώσεις της αιματοκυλισμένης Μέσης Ανατολής. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση πως οι άνθρωποι που βγαίνουν στους δρόμους δεν πρέπει να έχουν φωνή κι ότι πρέπει να κάτσουν ήσυχοι/ες σε κάτι που αφορά στην ίδια τους τη ζωή.

Όπως πριν κάποια χρόνια φωνάζαμε μαζί με τις γυναίκες του Ιράν “Γυναίκα, Ζωή και Ελευθερία”, έτσι και τώρα ενώνουμε τις φωνές μας εκφράζοντας την οργή μας για τις γυναικοκτονίες, την κοινωνική αδικία και την κρατική καταστολή στο Ιράν και όπου αλλού στον κόσμο, από άκρη σε άκρη. Κάθε κοινωνική κίνηση είναι πάντοτε ρευστή και δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ακριβώς την κατάληξη της. Το μόνο που μπορούμε να ξέρουμε είναι ότι η αντίσταση στον θάνατο και στην αδικία εκφράζεται στους δρόμους ενάντια σε οποιοδήποτε καθεστώς και με μεγάλο κόστος σε ζωές. Όπως και στην Αμερική, μετά τις επιχειρήσεις του ICE τους τελευταίους μήνες και ιδιαίτερα στη Μινεσότα, έπειτα την δολοφονία της Renee Nicole Good από πράκτορα του ICE με τις

κινητοποιήσεις να συνεχίζονται δυναμικά.

Σε μία περίοδο όπου οι πολεμικές μηχανές έχουνε πάρει ήδη μπρος για τα καλά, το λεγόμενο “δίκαιο του ισχυρού” είναι ακριβώς αυτό: Η αποκτήνωση και η κοινωνική ανοχή της κρατικής και καπιταλιστικής βίας και βαρβαρότητας σαν μία φυσιολογική ροή των πραγμάτων που επηρεάζει μόνο αυτούς/ές που την δέχονται. Ο φόβος δεν θα αλλάξει πλευρά αν δεν τολμήσουμε να σταθούμε απέναντι σε όσα πνίγουν την καθημερινότητα.

Να μη νικήσει ο θάνατος.

Οι ζωές των Ιρανών μετράνε.

– Αλληλεγγύη στον εξεγερμένο λαό στο Ιράν

– Καμιά πολεμική επέμβαση των ΗΠΑ και του Ισραήλ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ενημέρωση από συντρόφους του Αναρχικού Μετώπου στο Ιράν – Τρίτη / 13 Ιανουαρίου 2026

Συγκλονιστική αναφορά για τη σφαγή χιλιάδων ανθρώπων στους δρόμους του Ιράν

Τρίτη 13 Ιανουαρίου 2026

Σήμερα είναι η δέκατη έβδομη ημέρα του επαναστατικού αγώνα του λαού στο Ιράν και η έκτη ημέρα πλήρους και καθολικής διακοπής του διαδικτύου.

Σύμφωνα με μια αδιανόητη αναφορά για τον αριθμό των νεκρών

στον πόλεμο της μέχρι τα δόντια οπλισμένης ισλαμικής κυβέρνησης ενάντια σε άοπλους πολίτες, λάβαμε το παρακάτω μήνυμα, το οποίο λόγω της διακοπής του διαδικτύου δεν είναι δυνατόν να ελεγχθεί διεξοδικά από διαφορετικές πηγές.

Η Τεχεράνη έχει τουλάχιστον πέντε χιλιάδες νεκρούς. Μόνο από τους συναδέλφους μου σκοτώθηκαν 5 άτομα και οι υπόλοιποι συνάδελφοι έχουν χάσει τουλάχιστον έναν συγγενή ή γνωστό.

Στη γειτονιά Σαρτσέσμε, το βράδυ της Πέμπτης σκοτώθηκαν 200 άτομα.

Στο Σααντάτ Αμπάντ περίπου 150 άτομα.

Στη δική μας γειτονιά, το βράδυ της Πέμπτης σκοτώθηκαν 10 άτομα και το βράδυ της Παρασκευής 50 άτομα.

Χθες το βράδυ στη γειτονιά Φαλάχ σκοτώθηκαν πάνω από 100 άτομα.

Ένας στενός συγγενής συναδέλφου μου εργάζεται στο τμήμα παράδοσης σορών στο Μπεχέστ-ε Ζαχρά. Μίλησα προσωπικά μαζί του. Είπε ότι φέρνουν τα πτώματα με φορτηγά-ψυγεία. Από την Πέμπτη έχουν έρθει τόσα πολλά φορτηγά που από χθες δεν παραλαμβάνουν πλέον σορούς. Όλοι έχουν δεχτεί πυρά από το στήθος και πάνω, οι περισσότεροι είναι νέοι, δυστυχώς.

Ένας άλλος συνάδελφος είπε ότι ένας συγγενής του, που τυχαία είχε κατάστημα στη γειτονιά μας, την Πέμπτη στις 7 το απόγευμα κατέβαζε το ρολό του μαγαζιού του όταν πυροβολήθηκε από πίσω και σκοτώθηκε. Η οικογένειά του έλεγξε τα βίντεο από τις κάμερες του καταστήματος και είδε ότι ένα μαύρο Hilux πυροβόλησε από μέσα από την καμπίνα και έφυγε με μεγάλη ταχύτητα.

Ένας από τους συναδέλφους μας που σκοτώθηκε, η οικογένειά του πήγε στο νοσοκομείο για να παραλάβει τη σορό, αλλά τους είπαν ότι επειδή είχε δεχτεί πυρά δεν μπορούν να την παραδώσουν. Μία

νοσηλεύτρια είπε στην οικογένεια ότι την πρώτη νύχτα έφεραν πάνω από 300 άτομα στο νοσοκομείο τους, αλλά ήρθαν κάποιοι με πολιτικά, κλείδωσαν την πόρτα του χειρουργείου και είπαν ότι κανείς δεν έχει δικαίωμα να χειρουργήσει ή να περιθάψει τους τραυματίες. Στοίβαξαν όλους τους τραυματίες, ζωντανούς και νεκρούς μαζί, σε ένα δωμάτιο και είπαν: όποιος πέθανε, πέθανε – όποιος έμεινε ζωντανός, “τελειώστε τον”. Ο καημένος είχε βγει στη σύνταξη μόλις τον προηγούμενο μήνα.

Το καθεστώς παίρνει ακόμη και χρήματα για να παραδώσει τις σορούς των θυμάτων των διαδηλώσεων.

Σύμφωνα με τις αναφορές συντρόφων από το Αναρχικό Μέτωπο, μετά τη διακοπή του ίντερνετ, τεράστιος αριθμός ανθρώπων βγήκε στους δρόμους – σε βαθμό που δεν μπορεί να συγκριθεί με καμία προηγούμενη διαδήλωση.

Αυτό το πλήθος καταστάληκε μαζικά με πραγματικά πυρά.

Με τέτοια ένταση ώστε εκατοντάδες άνθρωποι έπεσαν ταυτόχρονα στο έδαφος στην ανατολική Τεχεράνη.

Η κατάσταση στα νοσοκομεία της Τεχεράνης το Σάββατο ήταν τέτοια που, μόνο στο νοσοκομείο Ιμάμ Χοσεΐν, ανακοινώθηκαν επίσημα τουλάχιστον 120 νεκροί, οι οποίοι μεταφέρθηκαν στο Καχριζάκ.

Δεν έχουμε σχεδόν καμία ασφαλή οδό επικοινωνίας στο εσωτερικό της χώρας.

Σχεδόν όλα τα μέσα επικοινωνίας βρίσκονται υπό παρακολούθηση, καταστολή και υποκλοπή.

Πρόσφατα, ένας από τους συντρόφους του Αναρχικού Μετώπου τραυματίστηκε από μη πολεμική σφαίρα και, επιπλέον, ξυλοκοπήθηκε με το κοντάκι όπλου. Έχει τραυματιστεί σοβαρά, αλλά η κατάστασή του είναι πλέον σχετικά καλύτερη.

Ο αριθμός των τραυματιών είναι πάρα πολύ μεγάλος, όμως χρειάζονται χρήματα για χειρουργικές επεμβάσεις. Στο εσωτερικό

της χώρας προσπαθούμε να συγκεντρώσουμε οικονομική βοήθεια για την κάλυψη αυτών των εξόδων.

Προσωπικά είδα, ανάμεσα σε όσους δέχτηκαν επιθέσεις και τυφλώθηκαν, παιδιά ηλικίας 9 έως 12 ετών. Ωστόσο, τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης, με το σκεπτικό ότι «δεν πρέπει να πανικοβληθεί ο κόσμος» και ότι «δεν μπορούν να επιβεβαιωθούν οι ειδήσεις», δημοσιεύουν ελάχιστες πληροφορίες σχετικά με τον αριθμό των νεκρών, των συλληφθέντων και των τραυματιών.

Γι' αυτό σας ζητάμε να ενημερώσετε σχετικά.

Στο εσωτερικό, για λόγους παρακολούθησης και ενημέρωσης, αναγκαζόμαστε να χρησιμοποιούμε εξαιρετικά ανασφαλή μέσα· γι' αυτό είναι πιθανό να αντιμετωπίσουμε στο μέλλον εκτεταμένες σκευωρίες και διώξεις.

Όσον αφορά την τρέχουσα κατάσταση, στην Τεχεράνη δεν παρατηρούνται μεγάλες συγκεντρώσεις, παρά μόνο νυχτερινά συνθήματα. Στις άλλες πόλεις, και ιδιαίτερα στις μικρότερες, φαίνεται πως εξακολουθεί να υπάρχει ένα επίπεδο ανθεκτικότητας και συνέχισης των διαμαρτυριών.

Στην Τεχεράνη, οι δυνάμεις καταστολής εισβάλλουν από τους δρόμους σε σπίτια γειτονιών που θεωρούνται «εμπλεκόμενες», σπάζουν πόρτες με πρόσχημα τη συλλογή δορυφορικών πιάτων και προχωρούν σε έρευνες κατοικιών. Αυτή είναι η κατάσταση που βιώνουμε αυτή τη στιγμή.

Λάβετε υπόψη ότι ο αριθμός των συλλήψεων είναι εξαιρετικά υψηλός, ενώ ένα άτομο που σχετίζεται με εμάς –αν και όχι άμεσα σύντροφος– έχει εξαφανιστεί.

Οι οικογένειες παραπέμπονται στην αστυνομία πρόληψης και τεράστιος αριθμός ανθρώπων αναζητά τους συγγενείς του.

Επίσης, ένας φίλος του οποίου η κόρη σκοτώθηκε σε αυτές τις διαδηλώσεις, ενημερώθηκε ότι η σορός της μεταφέρθηκε στο Καχριζάκ. Για να του την παραδώσουν, του ζήτησαν 150

εκατομμύρια τομάν και να υπογράψει δέσμευση ότι δεν θα μιλήσει σε κανένα μέσο. Τα στοιχεία αυτού του ατόμου βρίσκονται στη διάθεσή μας.

Θέλω να τονιστεί ότι η πλειονότητα όσων τυφλώθηκαν, όσων έσπασαν σαγόνια και κόκαλα και όσων δολοφονήθηκαν –σύμφωνα με μαρτυρία ενός επόπτη του νοσοκομείου Ιμάμ Χοσεΐν– είναι ηλικίας από 12 έως 27 ετών.

Επομένως, αυτό δεν είναι μόνο έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, αλλά και έγκλημα κατά των παιδιών. Συμμετέχω προσωπικά στις διαδηλώσεις, εκπροσωπώ τη φωνή μας και βοηθάω τους άλλους.

Στο εσωτερικό του Ιράν, ο λαός είναι βαθιά πενθών, λυπημένος και εξοργισμένος. Όλοι έχουν υπάρξει μάρτυρες αιματηρών σκηνών.

ΛΟΥΤΡΟ ΑΙΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΤΕΧΕΡΑΝΗ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΙΡΑΝ

Σύντομη ενημέρωση – Κυριακή, 11 Ιανουαρίου 2026

Σήμερα συμπληρώνεται η δέκατη πέμπτη ημέρα του επαναστατικού αγώνα του λαού και η τέταρτη ημέρα πλήρους, πανεθνικού αποκλεισμού του διαδικτύου στο Ιράν. Οι διαδηλώσεις αυτές ξεκίνησαν την Κυριακή 28 Δεκεμβρίου 2025, εν μέσω εξαιρετικά οξέων πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών.

Από τις 8 Ιανουαρίου 2026 οι διαδικτυακές γραμμές έχουν διακοπεί πλήρως, ενώ ακόμη και πριν από αυτό, από τις πρώτες κιόλας ημέρες των διαδηλώσεων, η πρόσβαση στο διαδίκτυο συνοδευόταν από δραστική μείωση της ταχύτητας, σκόπιμες παρεμβολές και τοπικούς αποκλεισμούς, ιδίως στις περιοχές των

διαμαρτυριών. Οι τηλεφωνικές επικοινωνίες έχουν επίσης γίνει ασταθείς και περιορισμένες και οι άνθρωποι μπορούν να επικοινωνούν μόνο για μικρό χρονικά διαστήματα.

Υπό αυτές τις συνθήκες πλήρους πληροφοριακού αποκλεισμού, περιορισμένες αναφορές φτάνουν σε εμάς έμμεσα από συντρόφους μέσα στη χώρα. Σύμφωνα με αυτές τις αναφορές, κατά τις διαδηλώσεις των τελευταίων νυχτών στην Τεχεράνη έχει σημειωθεί μία εξαιρετικά αιματηρή και σκληρή καταστολή με τη χρήση στρατιωτικών όπλων, με πληροφορίες για τη δολοφονία αρκετών εκατοντάδων έως και αρκετών χιλιάδων ανθρώπων (συμπεριλαμβανομένων παιδιών) σε όλο το Ιράν. Κάποιοι από τους συντρόφους μας ανέφεραν ότι οι ίδιοι έφτασαν πολύ κοντά στο να χτυπηθούν από απευθείας πυρά των δυνάμεων ασφαλείας και του στρατού.

Ένας άλλος σύντροφός μας που μετέβη στο Νοσοκομείο Ιμάμ Χοσεΐν στην Τεχεράνη ανέφερε ότι τουλάχιστον 13 θάνατοι έχουν καταγραφεί μόνο σε αυτό το νοσοκομείο και ότι μεγάλος αριθμός τραυματιών έχει νοσηλευτεί. Παράλληλα, από περιοχές όπως το Ναζί Αμπάντ στο νότο και η Πλατεία Ιμάμ Χοσεΐν στην ανατολική Τεχεράνη, έχουμε λάβει αναφορές για απευθείας πυροβολισμούς και τη δολοφονία διαδηλωτών. Τις τελευταίες ημέρες οι συγκρούσεις έχουν ενταθεί απότομα και η καταστολή των διαδηλωτών συνεχίζεται.

Προς το παρόν, λόγω της διακοπής του διαδικτύου, η επικοινωνία μας με πολλούς συντρόφους μέσα στο Ιράν έχει διακοπεί πλήρως, γεγονός που έχει αυξήσει σοβαρά την ανησυχία μας για την κατάστασή τους.

Παρότι το κυρίαρχο ισλαμοφασιστικό κράτος, επιβάλλοντας πληροφοριακό αποκλεισμό, επιχειρεί μάταια να αποκρύψει την πραγματική έκταση αυτής της φρικτής σφαγής από τη δημόσια γνώμη στο Ιράν και διεθνώς, πολλές αναφορές που αποκαλύπτουν τις διαστάσεις αυτών των εγκλημάτων εμφανίζονται μέσω των κοινωνικών δικτύων.

Ο «Ραδιοτηλεοπτικός Οργανισμός της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν», ένα από τα ελάχιστα κρατικά μέσα ενημέρωσης που εξακολουθούν να έχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο, μίλησε για ένα βίντεο που δημοσιεύθηκε σήμερα από το Καχριζάκ, στο νότιο τμήμα της Τεχεράνης, στο οποίο διακρίνονται τα σώματα πολλών από τους νεκρούς, αποδίδοντας όμως τους θανάτους τους στους «διαδηλωτές».

Η «Οργάνωση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Ιράν», με έδρα τη Νορβηγία στη Βόρεια Ευρώπη, ανακοίνωσε σήμερα: «Ταυτόχρονα με την επέκταση των αντικυβερνητικών διαδηλώσεων και περισσότερες από 60 ώρες μετά τον πανεθνικό αποκλεισμό του διαδικτύου, η καταστολή και η δολοφονία διαδηλωτών σε διάφορα σημεία της χώρας, ιδιαίτερα στην Τεχεράνη, έχει ενταθεί σημαντικά... Από την αρχή των διαδηλώσεων, έχει επιβεβαιωθεί η δολοφονία τουλάχιστον 192 διαδηλωτών, εκ των οποίων οι 9 ήταν κάτω των 18 ετών». Η ίδια οργάνωση προειδοποίησε επίσης: «Ταυτόχρονα, έχουμε ανεπιβεβαίωτες αναφορές για τη δολοφονία περισσότερων από 2.000 ανθρώπων, οι οποίες, λόγω του πλήρους αποκλεισμού του διαδικτύου και των σοβαρών περιορισμών στην πρόσβαση σε πληροφορίες, αντιμετωπίζουν μεγάλες δυσκολίες ανεξάρτητης επαλήθευσης υπό τις παρούσες συνθήκες».

Άλλες ανεπιβεβαίωτες ειδήσεις έχουν επίσης δημοσιευθεί σε ορισμένα κοινωνικά δίκτυα εκτός Ιράν, εκτιμώντας τον αριθμό των σφαγιασθέντων σε όλη τη χώρα κοντά στους 15.000.

ΓΥΝΑΙΚΑ – ΖΩΗ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Αναρχικό Μέτωπο

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στην Rojava -Κυριακή, 11 Ιανουαρίου, στις 15:00, στο Μετρό Συντάγματος.

Για ακόμη μια φορά η επανάσταση της Ροζάβα αλλά και κάθε ψήγμα δημοκρατικής συνύπαρξης, αυτοδιοίκησης και πολιτικής προοπτικής βρίσκεται σε κίνδυνο

Στις 7 Ιανουαρίου ένοπλες συμμορίες που χρηματοδοτούνται, εκπαιδεύονται και καθοδηγούνται από το τουρκικό κράτος, μαζί με δυνάμεις της κυβέρνησης Τζολάνι, το προερχόμενου από την τζιχαντιστική ομάδα HTS, η οποία ανέλαβε την εξουσία υτηριζόμενη από θρησκευτικά καθεστώτα της περιοχής μετά την πτώση του καθεστώτος του δικτάτορα Μπασάρ αλ Άσαντ, εξαπέλυσαν επίθεση με βαρύ οπλισμό σε αυτόνομες περιοχές στο Χαλέπι. Έχουν στοχευθεί νοσοκομεία, αλλά και ολόκληρες γειτονιές έχουν κηρυχθεί στρατιωτικές ζώνες από το συριακό στρατό, το οποίο έχει ως αποτέλεσμα τον θάνατο αμάχων, αλλά και την απομάκρυνση αρκετών χιλιάδων ανθρώπων από τις κοινότητες τους.

Της κλιμάκωσης αυτής προηγήθηκαν το συνεχές σαμποτάρισμα των συνομιλιών του προηγούμενου Μαρτίου μεταξύ της προσωρινής κυβέρνησης και των SDF από κρατικούς παράγοντες με τελευταία συνάντηση μια μέρα πριν στη Δαμασκό, αλλά και η συνεχής υπενθύμιση και παρότρυνση εθνών κρατών της περιοχής που «βοηθούν» στην ανοικοδόμηση της Συρίας, ώστε να διασφαλίσουν τα συμφέροντα τους, με προεξάρχοντα το τουρκικό κράτος, πως οι SDF πρέπει να αποπλίστουν και γενικότερα όλοι οι θεσμοί αυτοδιοίκησης της επανάστασης της Ροζαβα να αφομοιωθούν από το συριακό κράτος.

Για μια ακόμη φορά, δηλώνουμε αλληλεγγύη στη κοινωνική επανάσταση της Ροζάβα, ενάντια σε γενοκτονικές και

εθνοκάθαρτικές πολιτικές.

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας, Κυριακή, 11 Ιανουαρίου, στις 15:00, στο Μετρό Συντάγματος.

Ανακοίνωση του Αναρχικού Μετώπου σχετικά με τη διακοπή των διαδικτυακών γραμμών στο Ιράν

Σε όλες τις πόλεις της γεωγραφίας του Ιράν βρίσκεται σε εξέλιξη μια τελική και καθοριστική εξέγερση. Το κατασταλτικό καθεστώς και οι μισθοφορικές του δυνάμεις καταρρέουν, και διαμορφώνεται μια συλλογική εμπειρία αντίστασης και ελευθερίας στην οποία έχουν μερίδιο όλοι οι ελευθεριακοί άνθρωποι. Το αποτέλεσμα αυτών των διαδηλώσεων δεν καθορίζεται ούτε από τις παγκόσμιες δυνάμεις ούτε από την πρωτεύουσα· αντίθετα, διαμορφώνεται στην καρδιά των γειτονιών των πόλεων. Το μάθημα που αντλούμε από την εξέγερση ενάντια στο αυταρχικό καθεστώς είναι ότι όταν οι άνθρωποι μοιράζονται κοινές εμπειρίες, γνώση και εμπιστοσύνη, η παρουσία τους στους δρόμους γίνεται ισχυρότερη, πιο αποτελεσματική και ασφαλέστερη. Παράλληλα, κλείνουν οι δρόμοι διείσδυσης και ιδιοποίησης από αυταρχικούς και μισθοφόρους.

Όταν οι αυθόρμητες και επαναστατικές επιτροπές γειτονιάς συνδέονται μεταξύ τους, μέσα από αυτή τη σύνδεση θα προκύψουν αστικές κομμούνες. Ένα οριζόντιο, δυναμικό και υπόλογο δίκτυο, που αυτοδιοικείται χωρίς κυριαρχία και κατανέμει τη λήψη αποφάσεων, τον συντονισμό και την ευθύνη σε όλους. Η επικοινωνία μεταξύ των καντονιών –τα οποία αποτελούνται από

σύνολα κομμούνων των γύρω περιοχών— βασίζεται στη συλλογική εμπειρία και συνεργασία και μετατρέπεται σε ένα ζωντανό δίκτυο που δεν περιορίζεται σε ένα κέντρο ή σε επιβεβλημένη εξουσία, αλλά στο οποίο ρέει η συλλογική βούληση.

Με τη συνέχιση αυτής της πορείας, μετά την κατάρρευση του ολοκληρωτικού καθεστώτος, η κοινωνία δεν θα μείνει αποπροσανατολισμένη ούτε θα χρειαστεί την αναπαραγωγή ενός κεντρικού κράτους. Η ζωή, η ασφάλεια, η ανοικοδόμηση και η συλλογική λήψη αποφάσεων θα αναδυθούν μέσα από τα ίδια αυτά δίκτυα, και η εξουσία, αντί να συγκεντρώνεται σε ένα σημείο, θα μοιράζεται ανάμεσα στους ανθρώπους. Αυτή η πορεία καθιστά βιώσιμη την ελευθερία και τη συλλογική αυτοδιοίκηση και εξουδετερώνει κάθε προσπάθεια ιδιοποίησης της λαϊκής βούλησης. Το αίμα των διαδηλωτών δεν θα στρώσει κόκκινο χαλί για κανέναν άρχοντα ή ξένη δύναμη· η κοινωνία θα επιστρέψει στους πραγματικούς της ιδιοκτήτες.

Αυτή τη στιγμή, οι διαδικτυακές γραμμές στις πόλεις του Ιράν έχουν διακοπεί και οι ενεργοί σύντροφοι έχουν χάσει την επικοινωνία τους μαζί μας. Με βάση τα προηγούμενα γεγονότα, αυτό μπορεί να αποτελεί ένα βαθιά ανησυχητικό σημάδι της πολιτικής κατάστασης και της πιθανότητας μιας νέας μαζικής σφαγής των αγωνιζόμενων ανθρώπων από τις κρατικές δυνάμεις ασφαλείας και τον στρατό του φασιστικού καθεστώτος που κυριαρχεί στη γεωγραφία του Ιράν.

Γυναίκα – Ζωή – Ελευθερία

Αναρχικό Μέτωπο

Ανακοίνωση Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας για την στρατιωτική επίθεση των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας

Από τα ξημερώματα είναι σε εξέλιξη στρατιωτική επίθεση του κράτους των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας. Με σφοδρούς, ταυτόχρονους, αεροπορικούς βομβαρδισμούς στην πόλη του Καρακάς και στις πολιτείες Λα Γκουάιρα, Αραγούα, Μιράντα και αλλού.

Είναι μια συνήθης συνέχεια επιβολής του ασφυκτικού ελέγχου του Κράτους των ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική, τη λεγόμενη και «πίσω αυλή της Αμερικής» καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες, από τον 19ο αιώνα, τη θεωρούσαν ζωτικό χώρο συμφερόντων και

άσκησης επιρροής, αντιμετωπίζοντάς τη ως αποικιοκρατική κτήση. Τα παραδείγματα πολλά, όπως πρόσφατα, με την ανάπτυξη πολεμικών αεροσκαφών, τον περασμένο Δεκέμβριο, στον Ισημερινό, παλιότερα στη Γρενάδα (1983), στον Παναμά (1989), αλλά και με την εκκωφαντική «εισβολή», το 1973, στη Χιλή. Τα προσχήματα αυτών των στρατιωτικών επεμβάσεων δεν έχουν σημασία, γιατί είναι όλα αντίστοιχα των «Πυρηνικών» (aka «Όπλων Μαζικής Καταστροφής») του Ιράκ, ενώ σημασία έχει η στάση του Αμερικάνικου στρατιωτικοπολιτικού συμπλέγματος στο διεθνές ανταγωνιστικό πεδίο στη σημερινή πραγματικότητα.

Ωστόσο, η επίθεση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα αποτελεί σημείο – τομή για την αποικιοκρατία του 21ου αιώνα. Φέρνει την στρατιωτική εξουσία στο επίκεντρο της σύγχρονης κυριαρχίας, ξεχαρβαλώνοντας εντελώς το διεθνές δίκαιο του μεταπολεμικού κόσμου. Αποσύρει από το προσκήνιο πιο «πολιτικές» μορφές εξουσίας, που στηρίζονται πάνω στην ηγεμονία των αποικιοκρατών

πάνω στους υποτελείς λαούς. Χαράσσει ξανά τις σύγχρονες γιάλτες μεταξύ των αποικιοκρατών για την νομή του κόσμου, με υπόγειες συμφωνίες για τα back-yards των άλλων μεγάλων αποικιοκρατικών δυνάμεων (της Ρωσίας ως προς την Ουκρανία, της Κίνας ως προς την Ταϊβάν). Και επανεκκινεί τις μυλόπετρες του καπιταλισμού σε πολεμικούς ρυθμούς με καύσιμο πληθυσμούς, φυσικούς πόρους και φύση.

Ο Ντόναλντ Τραμπ φρόντισε να υπενθυμίσει από την αρχή της εισόδου του στο Λευκό Οίκο σε «φίλους» και συμμάχους, κυρίως, ποιος είναι το αφεντικό στο Δυτικό στρατόπεδο. Με την αυθαιρεσία του Κυρίαρχου συμμετείχε στη Μέση Ανατολή, είτε οριοθετώντας την γενοκτονία στη Γάζα είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, διατηρώντας ένα νεο-ψυχροπολεμικό κλίμα με τον μεγάλο εχθρό, την Κίνα.

Παράλληλα, με ξεχωριστές συμφωνίες επέβαλε συνθήκες αιματηρής ειρήνης στη Μ. Ανατολή και προσπαθεί να κάνει το ίδιο με την Ουκρανία, νομιμοποιώντας το άλλο, υπό συγκρότηση, ανταγωνιστικό στρατόπεδο. Συνέπεια αυτής της τακτικής είναι ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, αλλά, και χωρίς καμιά αμφιβολία, η παροχή συναίνεσης για την επέμβαση στην Βενεζουέλα.

Όπως και να έχουν τα πράγματα, η δυτική αποικιοκρατική υπεροψία για την πειθάρχηση των κοινωνιών του «τρίτου κόσμου», μέσω στρατιωτικών επεμβάσεων, έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα και σε πολλές περιπτώσεις οδυνηρές συνέπειες για το σύνολο των δυτικών κοινωνιών.

Το Διεθνές Δίκαιο είναι για τους υποταγμένους και όχι για τους Κυρίαρχους. Κάθε Κράτος, σα διαχωρισμένος θεσμός, μπορεί να νομιμοποιεί και να απονομιμοποιεί ανάλογα με τα συμφεροντά του και τους εκάστοτε πολιτικούς συσχετισμούς. Αυτοί όμως που καλούνται κάθε φορά να πληρώσουν είναι οι κοινωνίες που παράγουν το αναγκαίο αίμα-λίπασμα για την στρατοκρατία και τον κρατικό επεκτατισμό.

Η Βενεζουέλα βρίσκεται αντιμέτωπη με την μεγαλύτερη συγκέντρωση στρατιωτικής ισχύος που έχει εμφανιστεί στην ιστορία. Μπορεί όμως να γίνει ο τάφος του σύγχρονου μιλιταρισμού εισάγοντας, τον διάλογο της αντίστασης στο διεθνές πεδίο. Τα μεγάλα κοινωνικά κινήματα της Βενεζουέλας και της Λατινικής Αμερικής, που θα προβάλλουν αντιστάσεις απέναντι στην λαίλαπα της σύγχρονης αποικιοκρατίας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με τα δικά μας κινήματα στην Ευρώπη και στην Ελλάδα, που μάχονται την αποικιοκρατία, τον πόλεμο και τον καπιταλισμό.

Καλούμαστε σε αυτή τη συνθήκη, μπροστά στον πόλεμο, να αρνηθούμε τον στρατοπεδισμό, αρνούμενοι να ενισχύσουμε τους κανόνες και τις συνθήκες του πολέμου, τασσόμενοι ταυτόχρονα με τους λαούς ενάντια στην σύγχρονη αποικιοκρατία.

Η συγκρότηση αντιμιλιταριστικού αντιπολεμικού προγράμματος σε διεθνές επίπεδο είναι το αναγκαίο βήμα σήμερα και το οποίο, χωρίς ιδεολογικές κατασκευές, μπορούμε να το πετύχουμε. Ο κόσμος έχοντας την ιστορική εμπειρία των πρόσφατων παγκοσμίων πολέμων, μπορεί να τους σταματήσει. Ας είμαστε και εμείς σε αυτή την αντιμιλιταριστική αντιπολεμική ροή.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας